

พิมพ์ครั้งที่ 5

ฤทธิรักแรงหวง

เพราะหึงหวงหล่อร้อนเหมือนจะคลั่งตาย
เขาจึงทำผิดกับผู้หญิงที่รักที่สุด

เกชวด

บทที่ 1

ในที่สุดเครื่องบินก็ถึงจุดหมายปลายทาง จูเลียอยากกลับที่พักให้เร็วที่สุด และนอนพักสักคืน มันคงช่วยให้รู้สึกดีขึ้น สองสัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาแห่งความอกสั่นขวัญแขวน และสามวันสุดท้ายก็คือฝันร้ายที่น่ากลัวเหลือเกิน

“คงแย่มากสินะ” ผู้ชายข้างๆ เอ่ยขึ้น

หล่อนหันไปมองสตีฟ คาร์เตอร์ รู้สึกสบายใจกับเครื่องแต่งกายง่ายๆ ของเขา ผมค่อนข้างยาวสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาสีฟ้า มีประกายหัวเราะ “ค่ะ” หญิงสาวถอนใจ “ฉันคิดจริงๆ นะว่า พวกมันจะยิงเราทุกคน”

เขารวบมือหล่อนมากุมไว้ “ผมก็เหมือนกัน” เขาขอมือรับเสียดสะท้าน

“โอ้... สตีฟ” ความตึงเครียดบางส่วนในตัวจูเลียลดลง ยามที่เห็นใบหน้าซีดเผือดของสตีฟภายใต้ผิวสีแทนนั้น “ฉันไม่เป็นไรหรอก ค่ะ จริงๆ นะคะ”

“ตอนนั้นผมอยากอยู่กับคุณด้วย”

หล่อนยิ้มไม่สดใสนัก “แล้วก็อาจเป็นคุณที่ถูกยิง แทนที่จะเป็นแม่ท”

“เขาเป็นไงบ้าง”

รอยยิ้มของหล่อนขยายกว้าง “ตอนฉันพบเขาครั้งสุดท้าย บนแต่เรื่องอาหารค่ะ”

“ก็แค่แผลที่ไหล่เท่านั้นไม่ใช่หรอ”

“แม่ทคงไม่นึกว่ามัน ‘แค่’ อะไรบางอย่างเท่านั้น”

หญิงสาวหลับตา ย้อนคิดถึงเหตุการณ์ที่แม่ทขัดขืนพวกก่อการร้ายซึ่งบุกจี้เครื่องบินลำที่หล่อนและเขาโดยสารมา... ไม่ฉลาดเลย หล่อนเห็นเลือดที่ดูราวจะมีเต็มไปหมด ขณะที่แม่ทล้มลงหลังจากเสียงปืนแผดก้องขึ้น มือข้างหนึ่งกุมไหล่ที่เลือดไหลรินลงมาตามชอกนิ้ว

เครื่องบินขึ้นอย่างช้าเพื่อหนายเช่นเคย การเดินทางอันยาวนานซึ่งรอดอยทุกคนอยู่หยุดชะงักลง เมื่อจู่ๆ ก็มีกลุ่มชายฉกรรจ์อาวุธครบมือชาวตะวันตกกลุ่มหนึ่งโผล่พรวดขึ้นมาเรียกห้องให้ปล่อยเพื่อนผู้ก่อการร้ายที่ถูกกักขังกระจายอยู่ทั่วโลก พวกมันบังคับให้นักบินเปลี่ยนเส้นทาง โดยย้อนกลับไปอเมริกาอีกครั้ง และสามวันหลังจากนั้น พวกมันก็ยังคงยื่นกรานข้อเรียกร้องเดิม แม่ทดันเอ่ยวิพากษ์วิจารณ์กับผู้โดยสารคนหนึ่งทำนองว่า รัฐบาลที่มีความคิดจะไม่มีวันตกลงยอมรับเงื่อนไขของพวกเขาหรอก ขณะที่พูดนั้น เขาไม่รู้เลยว่าผู้ก่อการร้ายคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลัง

แม่ทเลยถูกยิง เขาหมดสติไปเพราะความเจ็บปวดที่ได้รับลู็กรีดร้องใส่หน้าคนที่ยิงเพราะเชื่อว่ามันสังหารแม่ทแล้ว หล่อนกับแม่ทมาอเมริกาเพื่อทำข่าวการเลือกตั้งประธานาธิบดี หล่อนมาในฐานะนักข่าว ส่วนแม่ทมาในฐานะช่างภาพ

ทว่าเสียงกรีดร้องของหล่อนก็ต้องเงียบลงด้วยปืนในมือของ

ผู้ก่อการร้ายอีกคนที่ฟาดพานท้ายลงมาที่หน้า รอยแตกและซ้ำยังคงสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนบนผิวแก้มซีดซีขาว แมทโซคดีที่หมดสติไปก่อนเพราะความตกใจ แม้ว่าเลือดจากหัวไหล่ดูจะไหลไม่หยุด จนผู้ก่อการร้ายต้องยอมตกลงให้นำเขาออกจากเครื่องบินเพื่อมารับการรักษาพยาบาล

สองวันที่แล้วพวกเขากร่ำกรายยอมจำนน เงินที่พวกมันเรียกร้องได้ครบตามต้องการ แต่ข้อเรียกร้องให้ปล่อยนักโทษได้รับการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง สำหรับจูลีและผู้โดยสารอีกร่วมร้อยคน นับว่าฝันร้ายผ่านไปแล้ว แมทโซคดีเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เมื่อวานนี้ หล่อนพบเขาที่นั่น รอยยิ้มที่มักปรากฏอยู่บนหน้าของเขากลับคืนมาอีกครั้ง เขาอ้างว่า ตัวเขาเองก็รู้ดีว่า พวกเขากร่ำกรายไม่มีทางได้ตามข้อตกลง จูลีอยากให้ตนเองมีความเชื่อมั่นอย่างเขาบ้าง ตอนนั้นหล่อนกลัวแทบสิ้นสติ

“ผมเสียใจ...ที่รัก” สตีฟบีบมือหล่อนแน่น “ผมไม่ตั้งใจทำให้คุณไม่สบายใจเลย คุณเห็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รึยัง”

ทันทีที่หมดตรวจเสร็จ และจองห้องพักโรงแรมได้ หญิงสาวก็ติดต่อบรรณานิการเดลี ทropic ทันทรีบรายงานข่าวอย่างละเอียด และเมื่อซื้อหนังสือพิมพ์ที่สนามบิน จูลีก็เห็นภาพตัวเองซึ่งเป็นภาพเก่ากับแมทโซคดีพร้อมข่าวละเอียดสะเทือนขวัญบนหน้าหนึ่ง

จูลีไม่ได้เขียนข่าวนั้นด้วยตัวเอง เพราะอ่อนล้าเกินกว่าจะทำอะไรได้นอกเหนือไปจากให้ข้อมูลที่เป็นแก่นไต่ เขาจึงให้คนอื่นเขียนอีกที แต่โซคดีนั่งก่นในทัศนะของหล่อน เดวิด ไมล์ ทำกินไปหน่อย ครั้งนี้ถึงขนาดเดาคความนึกคิดของหล่อนในช่วง 48 ชั่วโมงแห่งความตื่นเต้นสะเทือนขวัญพร้อมทั้งเขียนลงไปในงานข่าวด้วย

“ฉันเห็นแล้ว” หล่อนพูดห้วนๆ

“คุณไม่ชอบข่าวที่ลง...” สตีฟพูดอย่างรู้ใจ

“เดวิดเขียนจนฉันกลายเป็นแม่สนิมสัร้อยอะไรก็ไม่รู้ ไซ่ ฉันกลัว...แต่เขาเองก็ต้องกลัวเหมือนกันถ้าอยู่ในสถานการณ์อย่างฉัน” ดวงตาเขียวเข้มหม่นลง ใบหน้าซีดเผือดภายใต้ผิวแทนสวยงาม

“เป็นใครก็ต้องกลัว” สตีฟบีบมือหล่อน “พระเจ้า...ผมอยากให้โตไม่ได้ส่งผมไปอิตาลีกับฉอน... ใครๆ ก็ทำข่าวการเมืองอิตาลีได้”

“และใครๆ ก็อาจสัมภาษณ์และถ่ายรูปลั๊กการเมืองอเมริกาได้เหมือนกัน” หล่อนประซด “มันน่าพิศวงจริงๆ ทำไมนักการเมืองทั่วโลกถึงต้องมีบุคลิกและพูดเหมือนๆ กัน”

“โกหกแล้วก็หลอกหลวงยังงี้สิ”

“ทำนองนั้นแหละค่ะ” จูลีหัวเราะ “ฉันหวังว่ารายงานข่าวการเมืองโลกครั้งนี้คงจะคุ้มที่แม่ที่ต้องถูกยิงนะ” พูดอย่างอารมณ์เย็นลง

“นั่นมันเรื่องเล็ก...”

“เรื่องเล็ก?” หล่อนสวนคำอย่างโกรธๆ “ลองไปบอกเมียกับลูกชายเล็กๆ สองคนของแมทลิสคะ แมทก็คงเหมือนตกรอกทั้งเป็นเวลา ที่พวกเขาเชื่อว่าพนักงานของเดลี ทรอป คนหนึ่งถูกยิง”

“ผมก็เหมือนกัน” เขากล่าวเสียงพ่ว “ผมคิดว่าเป็นคุณ ที่สำนักงานอลหม่านกันไปหมด แล้วที่ผมพูดว่าเรื่องเล็กน้อย ผมไม่ได้หมายความว่ามันไม่สำคัญ หมายความว่ามันไม่ได้เกิดจากสาเหตุของงานที่ทำ แต่อาจเกิดกับใครก็ได้ที่อยู่บนเครื่องบินลำนั้น”

“ไซ่ค่ะ” จูลียอมรับเสียงเนือยๆ

“ผมก็ยังอยากอยู่กับคุณตอนนั้นด้วยอยู่ดี...” สตีฟพูดจริงจัง ทั้งสองร่วมงานกันบ่อยครั้ง และจากความใกล้ชิดนี้เองทำให้ทั้งคู่เริ่มไปไหนมาไหนด้วยกันนอกเวลางาน หกเดือนที่ผ่านมา ทั้งคู่นัดเที่ยวกันอย่างมีความสุข เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากช่วงหนึ่งที่จูลีเคยมี...

“มันจบไปแล้ว” หญิงสาวให้ความมั่นใจ “ฉันอยากให้ทุกอย่าง
 เป็นปกติ คราวนี้จะไม่บ่นสักคำถ้าใดให้ฉันไปทำข่าวน่าเบื่ออีก”
 กล่าวขึ้นอีกอย่างล้อเลียน

มือของสติฟละจากจูเลีย มาแตะรอยแตกข้างบนแก้มข้างขวาได้
 ตา “เจ็บมากรีเปล่า” ตามอย่างห่วงใย

“ตอนนี้ไม่มากเท่าไรแล้วค่ะ” ตอบสั้นๆ ตัดบท

“งานหาข่าวไม่ใช่งานของผู้หญิง...”

จูเลียขบขันคำพูดที่กำลังจะหลังไหลจากปากของสติฟ คำพูด
 ทำนองเดียวกันนี้ปรากฏขึ้นในห้วงแห่งความทรงจำ...

“...เธอใจไม่แข็งพอ ฉันไม่อยากให้เธอต้องไปรับรู้ความเจ็บ
 ปวดทรมานพวกนั้น” น้ำเสียงนั้นขมขื่น “เธอยุ่งกับงานยิ่งกว่าเป็นผู้ชาย
 คนหนึ่ง จนลืมไปแล้วว่าผู้หญิงเค้าเป็นกันยังไง”

ทั้งหมดไม่ใช่คำพูดของสติฟ แต่เป็นของชายอีกคนหนึ่งซึ่ง
 ปฏิเสธการประนีประนอมใดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เนื่องมาจากความ
 รัก

คำพูดที่ร้ายวกราดตอนสุดท้าย ทำให้จูเลียเจ็บปวดมากที่สุด
 ความเป็นอิสระในตัวหล่อนเป็นสิ่งที่ไม่เคยถูกตั้งข้อกังขา รวมทั้ง
 ความสามารถระดับเยี่ยมในฐานะนักข่าวฝีมือดีของเดลี ทรอป และ
 หล่อนเองก็บรรลุถึงจุดสูงสุดนี้ จากความเสียสละของชายคนนั้น

ผู้ชายที่เรียกร้องเวลาและความเอาใจใส่ทั้งหมดในความ
 สัมพันธ์ที่มีต่อกัน ผู้ชายผู้ปฏิเสธ ไม่ยอมเข้าใจว่าหล่อนเองก็ต้องการ
 งานอาชีพเช่นเดียวกับเขา

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ จูเลียคิดว่า สติฟไม่ได้หลงตัวเองแบบ
 ผู้ชายทั่วไป ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับเขาเป็นทั้งความสนใจร่วม
 กันและถูกใจในกันและกัน แม้ว่าจะระยะหลังๆ เขาจะพยายามรุกเฝ้าคืบ
 หน้ามากขึ้นก็ตาม

หญิงสาวยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ “ก็อย่างที่คุณพูดนั่นแหละค่ะ การจี้เครื่องบินเรื่องเล็กจริงๆ”

“ผมก็คิดแบบนั้น” เขาคล้อยตามแฝงความขุ่นเคือง “ผมตกใจเมื่อรู้ว่าคุณอยู่บนเครื่องบินลำนั้นด้วย ช่างเถอะ ตอนนั้นผมรู้ว่า คุณต้องการพักผ่อน คืนนี้ค่าๆ หน่อยผมจะมารับคุณออกไปทานอาหารเย็นนะ ผมอยากคุยกับคุณ”

จูเลียยังไม่อยากคิดไกลถึงตอนนั้น ตอนนี้ต้องการแค่ล้มตัวลงนอนบนเตียงสักสองสามชั่วโมง แต่ก็ทราบว่หลังจากพักผ่อนแล้ว อาหารเย็นนับเป็นสิ่งที่น่ายินดีไม่น้อย “ตกลงค่ะ”

ห้องพักยังเหมือนเดิมทุกอย่าง สะอาดปลอดภัยไปร้ง ทว่าไม่มีความหมายเป็นพิเศษ หล่อนตั้ง

ใจให้เป็นแบบนั้น เพราะตัวเองมักเดินทางอยู่เสมอ จนที่เห็นที่เข้าพักก็จะเป็นบ้านของหล่อนขณะนั้น

และทราบเท่าที่ผ่านมา ห้องพักนี้เป็นเพียงสถานที่ ที่หล่อนมาพักทุกครั้งเมื่ออยู่ในลอนดอน ทว่าวันนี้มันมีความหมายมากกว่าความคุ้นเคย ได้กลับมาแล้วรู้สึกเหมือนน้ำตาจะรินไหล

“ผมใช้กุญแจอีกดอกชื่อของมาใส่ตู้เย็นไว้ให้แล้ว” สตีฟพึมพำเบาๆ

“ขอบคุณค่ะ” ยิ้มเป็นเชิงขอบคุณ ทั้งที่อาหารไม่ใช่สิ่งที่น่านึ่งถึง หล่อนให้กุญแจห้องพักแก่สตีฟ หลังจากพบว่าเขาต้องทนนั่งรอหน้าประตูสองสามครั้งระหว่างหล่อนติดงาน แต่ส่วนมากแล้วเขาไม่ค่อยได้ใช้ หล่อนดีใจที่ครั้งนี้เขาเลือกใช้มัน เพราะหลังความเหน็ดเหนื่อยผ่านพ้น ความหิวคงมาเยือนแน่นอน

จูเลียหิบบัพัสดูภณท์จากชั้นล่างขณะเดินผ่าน พลิกดูผ่านๆ อย่างไม่สนใจนัก มีแต่บิลเก็บเงินไม่รู้ว่ากัไป จุดหมายมีไม่กี่ฉบับ และส่วนมากก็ไม่ต้องรีบตอบยกเว้นที่มาจากคอนนี่ หล่อนจะรีบอ่านทันที

ที่อยู่ตามลำพัง

“ผมเอานี้เก็บไว้ในห้องนอนนะ” สตีฟเรียกความสนใจจาก จูลี่ ซึ่งมีอไปที่กระเป๋าสีดำ

“โอ...ขอบคุณค่ะ“หญิงสาวเงยหน้าจากจดหมายยิ้มให้เขา แสงอาทิตย์หน้าหนาวที่สาดมาด้านหลัง ทำให้ผมของหล่อนดูคล้าย เปลวเพลิงสีแดงเข้ม ปอยผมหยักสลวยทิ้งตัวนุ่มนวลบนไหล่ ดูแล รักษาได้ง่าย แค่สระแล้วปล่อยให้แห้งเอง เท่านั้นที่อยู่ทรง

สำหรับผู้ชายแล้ว ทุกอย่างบนเรือนกายของจูลี่แสดงถึงความ เป็นหญิง...ดวงตากลมโตสีเขียวล้อมกรอบด้วยขนตาสีเข้ม จมูกเล็ก โด่งเป็นสันงาม ริมฝีปากยามไม่ได้ยิ้มเช่นขณะนี้ ดูอ่อนละมุนด้วยการ มีริมฝีปากกลางหนาเข้ายวน สุกเดินทางที่สวมเน้นให้เห็นความสมบูรณ์ ของเรือนร่างโปร่งเฟี้ยว ความนวลเนียนของขาเรียวยาวและความสูง เสริมให้หล่อนมีบุคลิกสง่างาม

ช่างมันเถอะ... สตีฟทิ้งกระเป๋าลงกับพื้น “ผมอยากจูบคุณ จูลี่...” เขาคราง ริมฝีปากกดประทับแน่นลงบนหล่อนด้วยความ กระหายที่เขาเองไม่พยายามปิดบัง “พระเจ้า...จูลี่ ผมคิดถึงคุณ” เขา หอบหายใจ “ไปห้องนอนกันเถอะที่รัก ผมอยากรักคุณ”

“ไม่ค่ะ” หล่อนขี้นกาย แก้มแดงระเรื่อ “คุณก็รู้ว่าฉันรู้สึกยัง ใจกับเรื่องนั้น”

“จูลี่ เราต้องคุย...”

“ไม่ใช่เดี๋ยวนี้” หล่อนคราง “ได้โปรดเถอะค่ะ...ไม่ใช่เดี๋ยวนี้...”

สตีฟ มองเขาอย่างขอรั้ง

“ก็ได้” เขาสูดหายใจชัดๆ พยายามควบคุมตนเอง “แต่คราว หลัง...ผมต้องคุยกับคุณนะ จูลี่ ผมอยากคุยให้มันรู้เรื่อง”

จูลี่พินิจสีหน้าเคร่งเครียดของอีกฝ่ายด้วยท่าทางไม่พอใจ นัก เข้าใจความรู้สึกสตีฟดี เห็นมาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังไม่พร้อมเช่น

เดียวกับเมื่อสี่ปีที่แล้วที่ไม่พร้อมจะผูกมัดร่างกายและจิตใจให้กับผู้ชายสักคน

เพราะตอนอายุสี่สิบสอง หล่อนเคยพบผู้ชายที่คิดว่าจะรักได้ชั่วชีวิต เขาเองก็บอกว่ารักหล่อนในแบบเดียวกัน ทว่า...มันก็ยังไม่พออยู่ดี หล่อนเองสงสัยว่าจะมีวันพอมีัย

ความรู้สึกรุนแรงอย่างนั้น หล่อนก็ไม่เคยคิดว่าสติฟจะแสดงออกมาเหมือนกัน ถ้าจะว่าไปแล้ว ความเรียบง่ายไม่จริงจังของเขาต่างหากที่ทำให้หล่อนสนใจ มันเหมาะสมดีสำหรับหล่อน การพบกันอาทิตย์ละสองถึงสามครั้งเป็นสิ่งที่หล่อนพอใจ

แต่ตอนนี้ ดูเหมือน สติฟต้องการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์นั้น

“ตกลงคะ...ทีหลัง” ยินยอมอย่างไม่เต็มใจนัก “แต่ตอนนี้ฉันต้องขออนอนก่อนล่ะคะ”

“ได้สิ” เขารีบเอาใจปลอบหล่อนเป็นอิสระ “ผมเองก็ต้องกลับไปทำงานเหมือนกัน คุณก็รู้ว่าโดเป็นยังไง เขาขอมให้เวลาผมออกมาพบคุณได้แค่สองสามชั่วโมงเท่านั้น”

“ฟังดูก็น่าจะใช่โด” จูลีทำหน้าเบ้

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ” สติฟหยิบกระเป๋ามาวางไว้ในห้องนอน “เขาอนุญาตให้คุณหยุดงานได้อาทิตย์นึง“เขามองจูลีอย่างดูท่าที่ “ใจดี...จริงมีัย”

หญิงสาวหัวเราะรู้สึกสบายใจ “ถ้าคิดว่าวันนี้เป็นวันอังคารล่ะก็ จัดได้ว่าเขาใจดีมากทีเดียวคะ”

สติฟหัวเราะขำบ้าง “ผมไม่ได้หมายถึงอาทิตย์นี้...แต่หมายถึงอาทิตย์หน้า”

หล่อนเริ่มขมวดคิ้ว “เขาให้ฉันหยุดด้วยหรือคะ”

“ถูกต้อง”

“ทำไมคะ”

สตีฟยกไหล่ “คุณเพิ่งผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงแทบเอาชีวิตไม่รอด คุณน่าจะได้พัก”

“แต่นั้นฟังดูไม่ใช่โด...”

“คำสั่งจากเบื้องบน ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ นอกจากนั้น” เขายิ้มกว้าง “มันอยู่บนหนังสือพิมพ์เลยว่าคุณได้รับอนุญาตให้หยุดงาน เพื่อให้หายจากอาการช็อกหลังถูกโจรสลัดจับตัว พวกเขาจะฝ่าฝืนคำเผยแพร่อุบัติการณ์ชนกึ่งคงกระไรอยู่”

“พวกเขาจะฝ่าฝืน” จูลีบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “ไม่มีทางที่ฉันจะมานั่งหวาดผวาคู่คนเดียวในนี้” จูลีอธิบายการอยู่ตามลำพังตลอดทั้งวัน ทุกวัน ทั้งอาทิตย์ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการในยามนี้ หลอนต้องการผู้คนที่ห้อมล้อมเป็นเพื่อน เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอันตรายอีกแล้ว

สตีฟถอนใจ “ผมจะบอกได้แล้วกันว่าคุณพูดอย่างนั้น แล้วจะลองถามเขาดูว่า ผมจะขอหยุดสักอาทิตย์หนึ่งได้มั๊ย เราจะได้ไปไหนด้วยกัน”

“และ...”

เขาทำหน้าเฉย “ความใจดีของเขามันมีไม่มากนักะสิ ว่าตามจริง เขากำลังจะส่งผมไปยูโกสลาเวียพรุ่งนี้เช้าอยู่แล้ว”

“ทำข่าวการเมืองอีกสักสี่ห้า”

“อืมม...” เขาพยักหน้า “ยูโกสลาเวียยุคหลังดีได้...จะเจาะข่าวด้านนี้แหละ”

“น่าสนใจออกคะ”

“เป็นหัวข้อที่ดีที่สุดสำหรับตอนนี้” เขาเห็นด้วย “แต่นั้นหมายความว่า ผมกำลังเดินทางไปไกลตอนที่คุณกำลังต้องการผม”

“ช่วยไม่ได้นี่คะ” จูลียกไหล่ “และฉันเองก็จะไม่ยอมหยุดงาน ฉันคงเป็นบ้าแน่ ถ้าต้องนั่งอยู่ในนี้ทั้งวัน”

“พวกเขาอาจกั้นประตูไม่ยอมให้คุณเข้าสำนักงาน” เขายิ้มกว้างกระเซ้าเล่น

“ฉันจะโทรไปหาโบลองดูซิว่าฉันจะเปลี่ยนใจเขาได้มั๊ย”

สติฟทำหน้าแบ่ “อย่าเชียวนะ”

“ฉันจะลองดูค่ะ” พุดอย่างดีอึ้ง

“ตกลงที่รัก” เขาก็มาจับบออย่างรวดเร็ว “ตอนนั้นนอนพักซะหน่อย แล้วผมจะมาจับคุณตอนสองทุ่ม”

“ไปมาริโอ นะคะ” น้ำเสียงค่อนข้างกระตือรือร้น

“มาริโอ” เขาตกลงพร้อมกับหัวเราะก่อนจะผลัดไป

มาริโอเป็นภักตาคารอิตาเลียนเล็กๆ ค่อนข้างเงียบสงบอยู่บนถนนชานกรุงลอนดอน ทั้งคู่มาที่นี้ต่อนัดพบกันครั้งแรก มีบรรยากาศที่โรแมนติก ชวนสนทนา ทั้งคู่คุยกันอย่างจนไม่มีอะไรจะเล่าด้วยกันฟังจนตึกมาก จูลี่รู้สึกว่าการบรรยากาศเป็นกันเองของภัตตาคารเป็นสิ่งที่หล่อลื่นพจนได้สำหรับวันนี้

การโทรศัพท์ถึงโตไม่ก่อให้เกิดประโยชน์เลยสักนิด เขาตัดสินใจไปแล้วว่าหล่อนต้องพักอาทิตย์หน้า และสำหรับเขาเรื่องนั้นยุติ การโต้แย้งไม่มีผล และก่อนจะวางหู จูลี่ก็ยอมรับโดยดีว่าอาทิตย์หน้าจะต้องหยุดงาน แม้จะยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับเวลาเหล่านั้น โดยเฉพาะเมื่อสติฟเองต้องเดินทางไกลเกือบตลอดช่วงเวลาดังกล่าว

จูลี่เลื่อนการอ่านจดหมายของคอนนี่ออกไปให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ แม้ใจจะอยากอ่านจดหมายจากเพื่อนวัยเด็ก แต่ก็เกรงว่าจะมีการเอ่ยถึงแซ็ค

ทว่าก็ไม่อาจเลื่อนออกไปได้อีก เพราะหลังจากอาบน้ำสระผมเรียบร้อยแล้ว หล่อนคงไม่มีทางนอนหลับไม่ว่าจะเหนื่อยเพลียสักแค่ไหน...จนกว่าจะได้อ่านจดหมายฉบับนั้น

สองหน้าแรกเป็นการเล่าเรื่องตามปกติของคอนนี่เกี่ยวกับ

เบนและลูทๆ นิโคลาสอายุสามขวบแล้ว ชูซานตัวน้อยก็เพิ่งจะขวบ
เดียว การเอ่ยถึงชูซานทำให้จูลี่นึกขึ้นได้ว่า ไม่ได้เห็นเด็กหญิงนาง
เกือบหกเดือนแล้ว ครั้งสุดท้ายที่พบคนนี่ เป็นตอนที่นัดทานอาหาร
เที่ยงด้วยกันในเมือง ระหว่งนั้นแม่บ้านที่มีความสามารถมากกว่า
คนนี่เป็นคนดูแลลูทๆ ให้

หญิงสาวกำลังคิดว่าคนนี่คงไม่เอ่ยถึงแซ็ค เมื่อลูทๆ ก็อ่านมา
ถึงช่วงที่เขียนถึงเขาพอดี...

สิ่งที่อ่านพบทำให้จูลี่หน้าซีดแทบไม่มีสีเลือด

แซ็คกำลังนัดเที่ยวกับใครคนหนึ่ง... คนๆ นั้นชื่อ เทเรซ่า
คนนี่บอกว่าหล่อนเป็นคนร่าเริงไม่ถือตัว นิโคลาสกับชูซานก็ชอบ
หล่อนคนนี่เขียนต่ออีกว่า หล่อนคงตบตาเด็กไม่ได้ หากเป็นคนนิสัย
ไม่น่าคบ ทั้งคู่นัดเที่ยวกันได้สองสามเดือนแล้ว และแซ็คดูจะจริงจัง
กับหล่อนไม่น้อย

โอ พระเจ้า... จูลี่ขยี้กัจจดหมายจนเป็นก้อนกลม มือกำแน่น
ตรงหน้าขณะกัมตีระดั้บด้วยความปวดร้าว..

สามปี... สามปีแล้วนับจากหล่อนกับแซ็คแยกกันอยู่ กระนั้น
ความคิดว่า เขาอาจกำลังจะแต่งงานกับคนอื่น ก็ยังมีอำนาจทำให้
หล่อนปวดร้าวได้ถึงเพียงนี้...

จูลี่รู้ดีว่ามันไม่ต่างอะไรกับการทำตัวเป็นสุนัขในรางหญ้า
หล่อนและแซ็คไม่เหมาะสมกัน ไม่เคยเหมาะสมกันเลย...

ทว่าแซ็คใช้เวลาานกว่าหล่อนในอันที่จะตระหนักถึงความ
จริงข้อนี้... และใช้เวลาานกว่า ในอันที่จะยอมรับว่า การแต่งงาน
ระหว่งหล่อนกับเขาสิ้นสุดลงแล้ว...

ทว่า... เดียวนี้ เขายอมรับแล้ว และกำลังมีรักกับสตรีผู้มีนาม
ว่าเทเรซ่าและหล่อนเองก็มีสี่ตีฟ

ถ้าเช่นนั้น... ทำไมความจริงว่าแซ็คพบคนอื่นที่เขาอาจจริงจัง

ด้วย ถึงทำให้ไม่สบายใจมากมายขนาดนี้ด้วยละ

เรื่องที่เราไม่ควรทำให้หล่อนเป็นทุกข์...ไม่ควรเลย ชีวิตของหล่อนและเขาแยกจากกันและคงแยกตลอดไป

สามปีที่ผ่านมา หล่อนไม่เคยพบเขาเลย หากก็ยังจำได้อย่างชัดเจน รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับชายซึ่งครั้งหนึ่งเป็นที่รัก รูปร่างสูงเพรียว อุดมด้วยพลังงานซึ่งราวไม่รู้จักหมด พลังในตัวเหล่านั้นทำให้เขาประสบความสำเร็จในทุกอย่างที่จับทำ หน้าตาหล่อเหลาแทบไม่น่าเชื่อ ผมดำ คิ้วดกหนา...ดวงตาสีเหล็ก...จมูกโด่ง ริมฝีปากเต็ม ขากรรไกรสีเหลี่ยมแลบิกบิน

โชลี...แซ็คคอรี่ สีดแมน เป็นชายในฝันของหญิงทุกคน ความมั่งคั่งเป็นของแถมที่ตามมา ซึ่งผู้หญิงน้อยคนนักจะอดใจได้

กระนั้น จูลี่ก็ไม่เคยระแวงเลยระหว่างหนึ่งปีของการแต่งงาน หล่อนรู้ว่าเขาเป็นสามีที่ซื่อสัตย์ ตอนนี้อยู่ในวัยสามสิบเก้าแล้ว เขาเคยบอกเสมอว่าตั้งใจจะมีภรรยาและครอบครัวเมื่ออายุสี่สิบ เทเรซ่าคนนี้กระมังที่จะเป็นภรรยาคนนั้นของเขา

แซ็คคอรี่เป็นพ่อที่ดี เข้มงวด แต่ก็ให้ความเมตตาธรรมและดูเหมือน เทเรซ่ากำลังจะเป็นว่าที่แม่ของลูกเขา

จูลี่ไม่อาจข่มตาให้หลับได้ จิตใจไม่สงบสุขเอาซะเลย ความคิดุ่นวายสับสนไปหมด

แซ็คมีผู้หญิงอื่น ระหว่างสามปีที่ผ่านมา หล่อนทราบดีเช่นเดียวกับตัวเองพบปะชายอื่น แต่ตามที่คอนนี่บอก เขาไม่ได้จริงจังกับผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ เป็นเพียงความสัมพันธ์ชั่วคราวเท่านั้น

เทเรซ่าคนนี้ คงมีความหมายมากกว่านั้นจนคอนนี่เองก็ยังเอ่ยถึง

จูลี่สะดุ้งเมื่อจู่ๆ โทรศัพท์ข้างเตียงดังกริ่งขึ้น หล่อนเอื้อมมือไปรับและบอกเบอร์ของตนเองโดยอัตโนมัติ

“จูลี นั่นเธอใช่มั๊ย”

หล่อนจำเสียงคนนี้ได้ทันที “ฉันเพิ่งอ่านจดหมายของเธอ จบ”

“โอ๊ย ฉันเขียนตั้งสองอาทิตย์ได้แล้วมั้ง เป็นไงบ้าง จูลี”

“สบายดีจ๊ะ แล้วเธอกับเบนละจ๊ะ คนอื่นด้วย ตอนนี้อยู่ชาน ถอนพื้นหมดปากกร๊อ้ง นิโคลาสชอบโรงเรียนอนุบาลมั๊ย...”

“จริงๆ นะ จูลี” คนนี้ชัดขึ้นอย่างอ่อนใจ “ฉันไม่ได้โทรมาหา เธอเรื่องชานกับนิโคลาสนะ เข้าใจฉันอ่านหนังสือพิมพ์ แล้วก็ห่วงเธอ แสบแยะ...เธอคงเพียบแทบขาดใจเลยสินะ”

“นิดหน่อยจ๊ะ” จูเลียอมรับ “แค่ได้พักสักอาทิตย์คงเหมือนเดิม”

“นั่นแหละฉันถึงโทรมา เบนกับฉันอยากให้เธอมาพักอยู่กับ เรา”

“เบนกับเธอ?”

“ใช่แล้วจ๊ะ” คนนี้ยกหู เสียงหนักแน่น “เธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด ของฉันนะ จูลี เพราะฉะนั้นเหมาะที่สุดที่เธอจะมาอยู่กับเราสักพัก”

“ฉันอาจเป็นเพื่อนเธอ แต่เบนเป็นน้องของแซ็ค” จูลีเตือนให้ เพื่อนระลึกถึงความจริง

“เบนเป็นคนแนะนำฉันเองแหละจ๊ะ”

“จ้ะหรือ” ซ่อนความประหลาดใจไว้ไม่ได้

“จ๊ะ มานะ...จูลี”

ฟังดูก็เข้าท่าดี เข้าพุงนี้สตีฟก็ต้องออกเดินทาง และหล่อน จะต้องอยู่คนเดียวตลอดเจ็ดวันอันยาวนาน

“ฉัน...ตกลงจ๊ะ”

“พุงนี่นะ”

“จ๊ะ” ตัดสินใจเด็ดขาด

ขณะที่จูลีเตรียมตัวเพื่อออกไปข้างนอกกับสตีฟเย็นวันนั้น

หล่อนยังไม่แน่ใจว่า การตัดสินใจจะไปพักบ้านคนนี่เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องหรือไม่

คนนี่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุด และหล่อนเองเป็นคนแนะนำคนนี่ให้รู้จักกับเบน หล่อนไม่แน่ใจว่าจะเป็นความคิดที่ดี ที่ตอบตกลงจะไปพักอยู่กับคนทั้งสอง เบนคงทำให้นึกถึงแซ็ค เขาอาจจะเข้มแข็งน้อยกว่า มีพลังอำนาจในตัวน้อยกว่าแซ็ค แต่ความเหมือนกันมากของสองพี่น้องก็พอจะปลุกเร้าความทรงจำอันเจ็บช้ำทรมานได้

จูเลียสถึงมีความมึนอะไรในใจของสติฟขณะทานอาหารเย็นด้วยกัน เขาโกรธที่หล่อนปฏิเสธไม่ยอมพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับเขา และพอมมาถึงช่วงดื่มกาแฟ ความโกรธของเขาก็ถึงจุดเดือด

จูเลียสเติมน้ำตาลใส่กาแฟของหล่อน

“ฉันตกลงใจจะไปพักบ้านเพื่อนสักสองสามวันค่ะ”

“แต่...” สตีฟพูดคิดค้นทันที เอนกายพิงพนัก...พร้อมกับจ้องมองหล่อนด้วยสายตางุนงง

จูเลียสหน้าแดง “ไม่มีแต่ค่ะ...คนนี่ ลีดแมนเป็นเพื่อนเก่าของฉัน...”

“เธอแต่งงานกับเบน ลีดแมนน้องชายของแซ็คคาร์ ลีดแมน รีเปล่า”

หล่อนหน้าฉิว “ใช่ค่ะ”

“ผมเข้าใจละ” สตีฟถอนใจ

จูเลียสเลียริมฝีปาก คิ้วขมวดเข้าหากันมากขึ้น

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ...อะไรคะที่คุณบอกว่าเข้าใจ”

“ความไม่เต็มใจของคุณนะสิ” เขาพูดเฉื่อยชาฟังดูไม่มีชีวิตจิตใจ “คุณยังมีเยื่อใยกับเขาอยู่ใช่รีเปล่า”

“เยื่อใยกับเขา?...” หล่อนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“ฉันไม่ทราบว่าคุณหมายถึงอะไร แซ็คคารี ลีดแมน ไม่เคยมีความหมายกับฉันเลยนะคะ”

“โอ จูลี จูลี...” สตีฟสายหน้าด้วยท่าทางเศร้าใจ “ทุกคนในวงการหนังสือพิมพ์รู้จักกันทั้งนั้นว่าคุณกับเขามีอะไรกันเมื่อสองสามปีก่อน คุณพักอยู่กับเขาทุกครั้งที่คุณอยู่ในลอนดอน”

จูลีหน้าซีดขาวแทบไม่มีสีเลือด ดวงตาเบิกกว้าง เห็นสีเขียวเข้มลึก

“ทุกคนเลยรี...” ทวนคำด้วยอาการงงันคิดไม่ถึง

“พวกมาใหม่อาจไม่รู้ แต่พวกเราทุกคนที่ทำงานอยู่ตอนนั้นรู้จักกันหมดรวมทั้งผมด้วย”

“นั่นทำไมคุณไม่เคยพูดอะไรก่อนหน้านี้”

เขายักไหล่ “ก็จะให้พูดอะไร คุณมีสัมพันธ์กับผู้ชายคนหนึ่ง แล้วเกิดไปด้วยกันไม่ได้ ผมไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวอะไรกับผม”

หล่อนสั่นศีรษะ “แม่เจ้าตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ฉันปฏิเสธไม่ยอมร่วมเตียงกับคุณอย่างนั้นหรอก”

เขาผงกศีรษะรับ “นั่นเป็นสิทธิของคุณ”

“แต่...”

“คุณยังมีเชื้อโยกับเขาอยู่รีเปล่า”

“ไม่มีค่ะ” ยืนกรานมั่นคงเสียงไม่สั่นแม้แต่น้อย ตาของสตีฟหรี่น้อยๆ

“คุณพูดอย่างมั่นใจมากนะ”

“ฉันมั่นใจค่ะ”

“เขาเป็นคนที่อำนาจมาก...”

“อำนาจไม่ใช่ทุกอย่างหรอกค่ะ” จูลีสวนทันควัน

หล่อนทราบทุกอย่างเกี่ยวกับอำนาจของแซ็ค อิทธิพลของเขาในวงการหนังสือพิมพ์ ก็ไม่ใช่เพราะสิ่งเหล่านั้นหรอกหรือ ทำให้

หล่อนต้องลาออกจากเดอะ โกลบอล นิวส์ ด้วยความตั้งใจว่า เมื่อความรักระหว่างเขากับหล่อนหมดสิ้นลงแล้ว หล่อนจะไม่ให้แซ็คมาบงการชีวิตอีกเป็นอันขาด

และในฐานะเจ้าของหนังสือพิมพ์เดอะ โกลบอล นิวส์ เขามีทางจะทำแบบนั้นได้

โชคดีที่เขาไม่มีอิทธิพลเหนือเดลี ทโรป งานของหล่อนจึงรอดหน้า และก้าวไปไกลเฉกเช่นที่เคยหวังไว้ เพื่อให้พ้นไปจากอิทธิพลของเขา

แซ็คไม่มีความศรัทธาในผู้หญิงทำงาน โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นนักข่าว เขาบอกว่ามันทำให้พวกหล่อนกระด้างและไม่เป็นผู้หญิงเอาซะเลย

และความคิดว่าตนเองเหนือกว่าของผู้ชายแบบนี้แหละที่ทำลายคนทั้งคู่...

“ไม่ค่ะ...มันไม่ใช่ทุกอย่าง” หล่อนกล่าวซ้ำด้วยความขมขื่น
 “อาจจะใช่” สตีฟคล้อยตามเมื่อเห็นอารมณ์และความรู้สึกมากมายแวบผ่านบนใบหน้าหล่อน

“จูลี่ ผมอยากพูดเรื่องของเรา” เขากุมมือหล่อนที่วางทอดอยู่บนโต๊ะ

จูลี่เสียวริมฝีปากด้วยความกระสับกระส่าย รู้ดีว่าไม่อาจเลื่อนเวลานี้ออกไปได้

“เราเหรหะคะ” โพล่งออกไปด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น
 “ใช่” สีหน้าเขาเคร่งเครียด “จูลี่ เรานัดเที่ยวกันได้หกเดือนแล้วนะ แล้วเราก็กังอยู่ที่เดิม”

“อยู่ที่เดิม?” หล่อนทำเสียงสูง
 “ใช่ เราเป็นอย่างนั้น” เขายืนกราน “ผมสามสิบสี่แล้วนะ จูลี่ ไม่ใช่เด็กหนุ่ม และคุณก็สี่สิบหก...”

“ไม่ใช่เด็กสาว” ต่อให้เซิงประชด

เขาเพิ่งมองด้วยสายตาทบอกความฉุนเฉียว

“ถึงคุณอายุหกสิบ ผู้ชายก็ยังคงต้องการคุณอยู่ดี คุณเองก็
รู้”

“พระเจ้า...ขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” หล่อนอุทานและ
หมายความตามที่พูด ตลอดเวลาผู้ชายก็แก้ปัญหาให้ชีวิตหล่อน และ
หล่อนก็ขออย่าให้มันเป็นอย่างนั้น กระทั่งต้องอายุถึงหกสิบเลย

“ถึงยังไง มันก็จะเป็น” สตีเฟ่นกรานเต็มไปด้วยความ
หงุดหงิด “แต่เรากำลังพูดนอกเรื่องนะ สิ่งที่ผมต้องการจะพูดก็คือ เรา
จะสานต่อความสัมพันธ์หรือไม่ก็หยุดแค่นี้”

“คะ” หล่อนถอนใจ

“คุณเองก็ตระหนักดี ไซม์ยี่”

“คะ...แต่คุณก็ทราบว่าคุณรู้สึกยังไงกับเรื่องความสัมพันธ์ ฉัน
บอกคุณตั้งแต่แรก...”

“เคยเจ็บครั้งแรก หนที่สองเลยไม่กล้า” เขาก็มีศีรษะรับ

จูสีหน้าแดง “ไม่ใช่! ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้นนะคะ”

“ผมเดาเอา แล้วผมก็ไม่ต้องการเรื่องชั่วคราวกับคุณนะ จูสี
ผมอยากแต่งงานกับคุณ”

“คะ...แต่งงานกับฉัน?”

เขายิ้มที่มุมปาก

“ใช่ คุณตกใจมากหรือครับ”

“ฉัน...อ้อ...คะ” หล่อนคิดว่าเขาต้องการแค่ร่วมเตียงด้วย

“แต่แต่งงาน...”

เขาทำให้หล่อนคิดไม่ถึงจริงๆ

“ผมรู้...” เขาถอนใจ สีหน้าเคร่งขรึมเอาจริงเอาจัง “ผมไม่ใช่
สามีในอุดมคติของคุณ และไม่ใช่ในความคิดของผมเองด้วยซ้ำ” เขา

พูดเหมือนขุนเคืองตัวเอง “แต่เราก็ไปกันได้สินะ จูลี่ ทั้งด้านอาชีพการงานและส่วนตัว”

จูลี่ขมวดคิ้ว ดวงตาหริ่ง

“ด้านอาชีพการงาน หมายความว่า คุณจะยอมให้ฉันทำงานต่อไป”

“แน่นอน...คุณทำงานดีนะ จูลี่ ดีมากด้วย เราเป็นทีมข่าวสามีภรรยา คู่แรกของเดลี ทropic ได้จนกว่าจะมีลูกๆ ตามมา” เขากล่าวเสริม พร้อมกับยิ้มสดใส

หล่อนถึงกับตัวแข็ง ความรู้สึกล่องลอยไปไกล...

“คุณอยากมีลูกหรือคะ”

“ก็คงเหมือนผู้ชายทุกคน” เขายักไหล่

“คะ” หล่อนจำใจรีบเสียงขึ้น “แต่ฉันไม่”

“ตอนนี้เธอยังไม่อยากมี” สตีฟคล้อยตาม “คุณเพิ่งยี่สิบหก เรายังมีเวลาเหลือเฟือ...”

“คุณไม่เข้าใจ” จูลี่ขัดขึ้น “ฉันหมายความว่าฉันไม่ต้องการมีลูกคะ” น้ำเสียงเย็นชา

“จูลี่...”

หล่อนถอนใจเมื่อเห็นสีหน้าเจ็บปวดของเขา “ผู้หญิงส่วนมาก มีสัญชาตญาณของความเป็นแม่ แต่ไม่ใช่ฉัน และคงไม่มีวันนั้น”

“คุณอาจเปลี่ยนใจ”

“ไม่เปลี่ยนใจคะ” น้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “โอ้...สตีฟ ฉันบอกคุณแล้วว่าอย่ามาจริงจังกับฉัน ฉันไม่สนใจการแต่งงานแบบที่คุณต้องการ ถ้าต้องมาเย็นทำอาหาร ส่งเด็กๆ ไปโรงเรียน แล้วก็รีบกลับมาทำงานบ้าน ทำอาหารเย็นให้คุณทานแบบเดียวกับแม่ของฉัน” หญิงสาวห่อไหล่

“ก็ฉันคุณต้องการแบบไหนกันแน่” เขามีโมโหแล้วตอนนี้

ปล่อยมือและจ้องหน้าหลอนเซมิง

“คุณไม่ต้องการมีสัมพันธชีวิตราว ไม่ต้องการแต่งงาน” เขาพูดอย่างเผ็ดร้อนไม่พอใจ “คุณต้องการอะไรกันแน่ จูลี คุณไม่ใช่คนเย็นชาทางเพศ เราสองคนรู้ดีว่า...”

ริมฝีปากคุณั้นเหยียดออกในเชิงเยาะหยัน “ทำไมนะ พวกผู้ชายถึงต้องกลับไปเริ่มที่ความต้องการเรื่องเซ็กซ์”

“ก็เพราะว่าเท่าที่ผมรู้ มันเป็นทางเดียวที่ผมจะเข้าถึงคุณได้นะสิ เห็นแก่พระเจ้าเถอะจูลี...คุณทำให้ผมประสาทจะกินอยู่แล้ว ผมไม่เคยพบผู้หญิงที่เหนเหมื่อนคุณ...คุณไม่สนใจแต่งงาน ไม่ใช่ผู้หญิงรักสนุกปล่อยตัว ผมไม่รู้จะทำยังไงกับคุณดี ได้โปรดเลิกยิ้มแบบนั้นซะทีเถอะ” เขากล่าวเสริมอย่างขวางหูขวางตา “ตลอดเวลาผมควบคุมตัวเองได้เสมอ แต่ตอนนี้ ผมแทบจำชื่อตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“น่าสงสาร...” เอ็มมีเข้าไปไล้ซากกรไกรเขาเล่น

“อย่าน่า...จูลี...” เขาควาง “ผมพูดจริงๆ นะ”

“ฉันรู้ค่ะ” หลอนเอ่ยเศร้าๆ

“และคำตอบก็คือไม่” เขาพูดเหมือนฟายแพ่

“ฉัน...”

“อย่า...ยังไม่ต้องตอบตอนนี้ จูลี” เขาขัดเสียงเข้ม “ขอให้คุณคิดเรื่องนี้ตอนที่ผมไม่อยู่ ถ้าคุณไม่ต้องการลูก เราก็จะไม่มี...ผมต้องการเพียงคุณ ในฐานะภรรยาของผม”

“สตีฟ...”

“ขอให้ใคร่ครวญเรื่องนี้ จูลี ใครจะรู้...” เขายิ้มอย่างไม่สดใส “คุณอาจคิดถึงผมก็ได้”

“โอ...ฉันคิดถึงคุณแน่ค่ะ” บอกเขาโดยไม่ลังเลเลย

“นั่นล่ะจุดเริ่มต้น ตอนนี้ขอให้เราออกไปจากที่นี่ก่อน เพื่อว่าอย่างน้อยผมจะได้จูบราตรีสวัสดิ์คุณเป็นการส่วนตัวว่านี่”

จูสีพยายามจะพูดกับเขาอีกครั้งเมื่อถึงห้องพัก หล่อนอยากอธิบาย แต่ตอนนี้การนัดกำลังจะสิ้นสุด ทั้งคู่จะต้องแยกจากกันอีกหนึ่งอาทิตย์

มิฉะนั้น สตีฟเองน่าจะแหละคือคนไม่อยากจะพูดอะไรอีก เขาเริ่มจุ่มพิตส์ัมผัสหล่อน และหล่อนเองก็ไม่อยากอธิบายเหมือนกัน

คืนนั้นขณะที่นอนอยู่บนเตียง จูสีรู้ว่าสตีฟพูดถูก การจูบกอดสัมผัสแต่ละต้อง แต่ต้องแยกจากกันยามค่ำคืนไม่ใช่สิ่งที่เพียงพอสำหรับทั้งสองคน เขาผละจากไปด้วยความไม่เต็มใจอย่างเห็นได้ชัด หล่อนเองก็ยังงอนจนกระสับกระส่ายด้วยความต้องการคั่งค้าง แม้จะอาบน้ำเย็นชำระร่างกายก็เถอะ

หล่อนเป็นผู้หญิงปกติธรรมดา มีเลือดเนื้อและความต้องการ การตอบปฏิเสธก็ทำให้ร่างกายไม่สมหวังพอๆ กับสตีฟ หล่อนรู้ว่าเขาจะเป็นคู่อรักที่อ่อนโยน ไม่เห็นแก่ความสุขของตัวเอง

แต่หล่อนก็รับเขาในฐานะคู่อรักไม่ได้ แต่งงานกับเขาก็ไม่ได้เช่นกัน...

เพราะหล่อนมีสามีแล้ว...

หล่อนแต่งงานแล้วกับผู้ชายที่ไม่เคยพบหน้ากันมานานถึงสามปี

หล่อนแต่งงานกับแซ็คคารี่ ลีตแมน!

สตีฟจะตกใจขนาดไหนถ้ารู้ความจริง ถ้าเขารู้ว่าไม่ใช่แค่หล่อนจะไปอยู่กับแซ็คทุกครั้งที่อยู่ในลอนดอน หากหล่อนยังเป็นภรรยาของเขาอีกด้วย

ชีวิตแต่งงานหนึ่งปีเต็มๆ ก่อนหน้าการทะเลาะขั้นแตกหักจะเกิดขึ้น

หล่อนหลีกเลี่ยงการผูกมัดตนเองด้วยการแต่งงานมาแต่แรก แต่แซ็คไม่ยอมให้หล่อนลี้เล เขาชักชวนต้อนรับหน้าต้อนรับหลังจนหล่อน

ยอมตกลงแต่งงานด้วย ไม่ต่างกับที่เขาควบคุมบงการความสัมพันธ์
ของเขาและหล่อนไว้ และหล่อนเกลียดที่เขางบการชีวิต

แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ จูลียังไม่ยอมคิดถึงเขาให้มากนัก

กระนั้นยามค่ำคืนขณะต้องการต่อสู้กับความง่วงงุน
หญิงสาวแทบสาบานได้เลยว่า มีอ้อมแขนแข็งแรงคู่หนึ่งโอบกอดเอา
ไว้ อ้อมแขนของชายซึ่งให้ความอบอุ่นและปกป้องจากอันตรายทั้งปวง
อ้อมแขนของแซ็ค...

พอรุ่งเช้าหล่อนกลับสลัดเขาออกจากใจ

จูลีออกไปซื้อของเล่นฝากเด็กๆ ก่อนจะขับรถไปแฮมเชียร์หลัง
ทานอาหารที่ยังแล้ว

ถนนไปแฮมเชียร์เป็นเส้นทางที่มีทิวทัศน์สองข้างทางสวยงาม
มีป่าโปร่งและต้นเฮทเธอร์ขึ้นเป็นแถวส่งให้คนขับอารมณ์เบิกบาน
แจ่มใส

จูลีขับบนเลนสำหรับรถช้า จึงรักษาระดับความเร็วปานกลาง
ความเร็วและการเลี้ยวภัยไม่ใช่สิ่งที่ต้องการในยามนี้ สำหรับหล่อน
ชอบไปช้าๆ ทั้งการขับรถและวิถีการดำเนินชีวิต

คืนทั้งคืนหล่อนนอนไม่หลับแม้จะต้องการพักผ่อนแค่ไหน
ก็ตาม ความหวาดผวาในช่วงที่ถูกโจรสลัดจีแคว์องบินยังคงอยู่ในความ
รู้สึกนึกคิด ทำเอาตึงเครียด หวาดผวา ทั้งๆ ที่รู้ว่าปลอดภัยแล้ว

ครั้งหรือสองครั้งที่ถึงกับผวาตื่นขึ้นพร้อมด้วยเหงื่อไทรมกาย
ความทรงจำที่เห็นปืนจ่ออยู่ตรงหน้าทำให้ร่างสั่นสะท้านอย่างควบคุม
ไม่ได้ แม้จะจินตนาการว่ามีแขนแข็งแรงเป็นปราการปกป้องให้ก็ตาม

วันนี้หล่อนยิ่งหน้าซีดและซีมไป เครื่องสำอางไม่อาจซ่อน
ความซีดเซียวหรือรอยช้ำเขียวๆ ดำๆ ได้ตา บริเวณแผลที่โดนพานทำย
ปืนซึ่งเริ่มจะสมานได้

ทั้งๆ ที่บอกคนนี่เมื่อวานนี้ว่าสบายดี แต่ถ้าคนนี่เห็นหล่อน

เพียงแวบเดียวก็คงไม่เชื่อ และตอนนี้อาจคิดถูก หล่อนกำลังซ็อก เนื้อตัวสั่นสะท้าน...เย็นยะเยือก ทั้งๆ ที่อากาศอบอุ่น ดวงตาเบิกโพลง มีแววหลอน ได้ตามีรอยคล้ำเป็นรูปครึ่งวงกลม

สติฟเองยังเขยถึงหน้าตาอาการ เมื่อหล่อนไปส่งเขาที่สนามบิน จูลีหัวเราะบอกว่าเขาอุปทานไปเอง รู้เต็มอกว่าหากพูดอย่างอื่น เขาคงเป็นหวงและไม่ยอมไปยุโรปไกลเสีย แต่ที่เขาไปอย่างปลอดภัย ไปรังโล่งใจ

และตอนนี้ก็คงโกหกหลอกตัวเองแน่ๆ หากไม่ยอมรับว่า การได้เห็นบ้านของเบนกับคอนนี่ตรงหน้าทำให้ถอนใจด้วยความโล่งอก

บ้านสวยงามน่าสบาย คอนนี่พยายามทำให้มันเป็นบ้านที่น่าอยู่ จัดว่าใหญ่ที่เดียวสำหรับครอบครัวเล็กๆ มีถึงเจ็ดห้องนอน ทว่าด้วยความสามารถของคอนนี่จึงทำให้บ้านหรูหราราคาแพงดูอบอุ่นน่าสบายเหมือนกระท่อมหลังเล็กๆ มันตั้งอยู่ห่างจากถนนเข้าไป มีบริเวณกว้างขวางและรั้วรอบขอบชิด เพราะนิโคลาสชอบออกมาเล่นนอกสวน

บายวันนี้เขาไม่ได้อยู่ในสวน มีเพียงคนสวนทำงานซึ่งก็คือต้นไม้ต้นไม้ที่นิโคลาสเตะกระจุยขึ้นมา จูลีคิดอย่างช้าๆ เท่าที่ได้ยินมาดูเหมือนว่า การเตะถอนรากถอนโคนต้นไม้ในสวนจะเป็นงานยามว่างของพ่อหนู

สุนัขขนสีทองพันธุ์แลบราดอร์วิ่งออกมาต้อนรับหล่อนด้วยความยินดี เจ้าเลดีเลียมีอจูลี ขณะที่หล่อนเดินอ้อมไปหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าออกจากท้ายรถ หล่อนไม่ได้เห็นมันนานไม่ต่ำกว่าหกเดือน ตั้งแต่เลดียังไม่ลืมตา ตอนนี้อยู่ใหญ่สีน้ำตาลจึงมองหล่อนอย่างรักใคร่ จมูกนั้นชูกั๊กใช้เบาๆ

“ฉันเห็นเลดีส์วิ่งดีกับเธอแล้ว” เสียงของผู้หญิงใสหวานดังขึ้น

จูลีหันไปเห็นคอนนี่กำลังเดินออกมาจากตัวบ้าน หญิงสาว

สวยสมวัย ผมตรงยาวเคลือบดำ ดวงตาสีฟ้าสดใสแฝงไว้ด้วยแวว
หิวเราะอย่างคนอารมณ์ดี ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นฉายแววห่วงใยเมื่อ
พิจารณาใบหน้าของจูลี

“พระเจ้า!” หล่อนอุทาน

“ฉันรู้จ๊ะ ไม่ต้องพูดหรอก” จูลีหิวเราะเบิกบานเข้าไปกอด
เพื่อนหญิงด้วยความดีใจที่ได้พบกัน “ฉันคงดูไม่ได้เลยสิท่า”

“ไม่ใช่จ๊ะ...”

“ใช่สิ ก็มันเป็นยังไงจริงๆ” หล่อนเถียงไม่ยอมเข้าข้างตัวเอง
“แต่เป็นเพราะฉันอดทนและรอยช้ำนี่ก็...”

“พวกมันตีเธอตรงนั้นหรือ” คอนนี่เพ่งมอง

“จ๊ะ” หล่อนพยักหน้ารับ

“พวกสัตว์ป่าแท้ๆ เทียว” น้ำเสียงนั้นโกรธแค้นแทนจูลี

“คอนนี่” จูลียิ้ม... เตือนสติ

“ก็จริงนี่นา ทำไม่ต้องทำร้ายผู้หญิงไม่มีทางสู้ด้วย”

“ผู้หญิงไม่มีทางสู้คุณนั่นไปทำร้ายเขาก่อนนี่จ๊ะ” หล่อนยอม
รับเคราะห์ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เธอทำอย่างนั้นจริงหรือ” คอนนี่ไม่ยอมเชื่อ

“จ๊ะ... เธอก็รู้...”

“เข้าไปข้างในกันก่อนเถอะ” คอนนี่เอ่ยแนะนำเสียงอบอุ่น
เป็นกันเอง “เราจะได้ทานน้ำชาไปคุยกันไป ก่อนเด็กๆ จะตื่นจากนอน
กลางวัน”

ตาของจูลีเบิกกว้าง “นี่พวกเขายังหลับอยู่หรื?”

“จ๋า” คอนนี่หิวเราะ “ไม่สังเกตหรอกว่าบ้านเงียบออก”

“จริงด้วย...”

“ต้องฉวยโอกาสตอนนี้แหละ ถ้าพวกจอมทโมนตื่นขึ้นมาละ
ก็ไม่มีความสะดวกสักนาทีเดียว”

หล่อนเดินตามคอนนี่เข้าไปในห้องนั่งเล่น ทรวดตัวนั่งตรงข้ามเพื่อน

“เบนอยู่ไหนล่ะ”

“ทำงานจ้ะ” คอนนี่ทำหน้าเม้ม “แซ็คไปต่างประเทศ เขาก็เลยยุ่งหน่อย”

เบนจามิน สีดแมน เป็นผู้ช่วยส่วนตัวของแซ็ค เขารู้จักธุรกิจหนังสือพิมพ์ดีพอๆ กับแซ็ค และพี่น้องสองคนทำงานร่วมกันได้อย่างดีเยี่ยมชนิดที่เรียกว่ารู้จักกัน

“เธอจะว่าอะไรมัย ถ้าฉันจะขอตัวขึ้นไปข้างบนอาบน้ำอาบน้ำก่อนจะลงมาทานน้ำชา” จูเลียถาม พยายามทำเสียงให้รำเริง

“อ้อ ไม่หรอกจ้ะ” คอนนี่ก้มศีรษะรับทันที “ตามสบายเลยนะ”

จูเลียถอนหลังฟังประตูห้องน้ำเมื่อขึ้นมาจากข้างบนแล้ว

ตอนนี้ หล่อนรู้แล้วว่า “ไม่ควรมาที่นี่” คอนนี่มักพูดถึงแซ็คให้ฟังเสมอ เพื่อนคงไม่รู้หรอกว่าการได้ยินชื่อเขา ทำให้หล่อนหมดความสุข แล้วนี่ยังต้องทักทายเด็กๆ โดยเฉพาะนิโคลาสซึ่งหน้าตาเหมือนแซ็คมาก จนแทบจะเป็นลูกชายที่เขายากได้มาตลอด...

จูเลียสงบสติอารมณ์ให้เยือกเย็นอีกครั้ง เมื่อถึงเวลาที่ต้องลงมาห้องนั่งเล่น คอนนี่กำลังรินน้ำชาอยู่พอดี

เพื่อนสาวยิ้มให้ “ฉันนึกว่าวันนี้พ่อเจ้าประคุณของฉันเดินลงบันไดเบาๆ ซะอีก” คอนนี่เอ่ยขึ้นพร้อมกับเสียงดังกังก้องจากบันไดได้ยินมาถึงห้องโถง

จูเลียหัวใจเต้นแรง “หวังว่าฉันคงไม่ได้ปลุกแกหรอกนะ” หล่อนรู้สึกอึดอัด

“ไม่หรอก” คอนนี่ส่ายหน้า “นี่ป้ายสองโมงครึ่งแล้ว” ฉันเองก็กำลังจะไปปลุกพวกเขาอยู่พอดี”

ขณะนั้นเองประตูก็เปิดออก หนูน้อยนิโคลาส สีดแมนก้าว